

Olchvály-Milvius Attila, csendőr vezérőrnagy

Kerkayné Maczky Emese összeállítása

(1943. évi Csendőrségi Zsebkönyv-ből)

Budapesten született 1894. január 14-én. Milvius Atilla Géza József néven anyakönyvezték.

Apja Milvius Imre (Tenke, Erdély, 1865. - Budapest, 1899.) m. kir. adótiszt, Milvius József (1821-1900) királyi adótárnok hites ügyvéd és Pilát Anna fia.

Anyja Stverteczky Gizella Karolina Vilma (1873-1911) Stverteczky Mór (1831-1888) m. kir. számtanácsnok és kúti Stverteczky Sarolta lánya. A Stverteczky család 1655-ben kapott nemességet és 1740 körül Nyitráról Bács megyébe telepedett.

Testvérei: anyakönyvezés szerint Imre József (szül. Budapest, 1892. 02. 18.), de a továbbiakban róla semmi információ nem található, viszont egy Jenő nevű testvére több helyen is említve van, többek között hivatalosan, mint a M. Kir. Kereskedelem- és Közlekedésügyi Minisztérium külkereskedelmi hivatalának főtitkára majd alelnöke, vagy személyesen, mint az alábbi Olchváry naplóban. Ezért lehetséges, hogy ugyanarról a személyről van szó, és nem pedig két különböző fitestvérről. Jenő, Atilla gyászjelentése szerint, túlélte Attilát.

Nehéz és hányatott gyermekora lehetett. Édesapja tragikus körülmények között 1899-ben meghalt, amikor még csak 5 éves volt. Apja halála után édesanyja 1907-ben újra férjhez ment Szerencsés Ferenc (1882-1941) Kispest megyei város anyakönyv vezetőjéhez. Azonban négy évre rá, nagyon fiatalon, édesanyja is meghalt. Valószínűleg ezután került Attila Milvius nagyanyja házához a Hunyad megyei Kőrösbányára. Szerencsés Ferenc 2-3 év múlva újra nősült.

Katonai pályafutását korán kezdte. Tíz éves korában, 1904-ben a cs. és kir. katonai alreáliskolába került. Tényleges szolgálatát 1912. 8. 18-án kezdte meg mint zászlós, a 6. sz. I. Károly Román Király magyar gyalogezredben (ungarisches Infanterieregiment Carl I. König von Rumänien Nr. 6). Az első világháború kitörésekor mint fiatal (20 éves) hadnagy a szegedi m. kir. 5. gyalogezreddel került az orosz frontra. 1914. októberében Galíciában megsebesült, jelenti a Szatmárnémetiben megjelenő *Szamos* politikai napilap október 23-án. Születési helyként a jelentésben Kőrösbánya szerepel. Ebből arra lehet következtetni, hogy Milvius nagyanyai házának címe szerepelt adatlapján, amit tévesen születési helyként vélték.

1915. júl. 1-én megkapja főhadnagyi kinevezését. 1918-ban, még a háború befejezése előtt, már számos kitüntetés birtokosa: Katonai Érdemkereszt III. osztálya hadidíszítménnyel kardokkal, Bronz Katonai Érdemérem hadiszalagon kardokkal, Károly csapatkereszt, Sebesültek Érme, 1912-1913. évi Emlékkereszt.

1918. október 1-én Szatmárnémetiben feleségül vette Világossy Ilonát (Szatmárnémeti, 1900.09.11. - Brockton, Mass. USA, 1882.12.12.) Világossy Gáspár szatmárzsadányi földbirtokos és Básthy Boriska leányát. A "Szamos" politikai napilap október 2.-i számában olvasható az esemény: "Világossy Ilonka, Világossy Gáspár földbirtokos leánya és Milvius Attila cs. és kir. 5. gyalogezredbeli főhadnagy tegnap tartották esküvőjüket. A polgári házasságkötést dr. Vajay Károly kir. tan. polgármester végezte. Tanúk voltak: Luby Béla, földbirtokos, volt orsz. képviselő és Szarka Andor földbirtokos. Az egyházi esküvő a róm. kath. székesegyházban volt, ahol a fiatal párra Benkő József apátkanonok, plébános adta rá az áldást." Egyetlen gyermekük, Éva 1921 körül született.

A csendőrséghez 1921-ben kerül. Előléptetései:

1922. 09. 01. százados

1933. 11. 01. őrnagy

1937. 11. 01. alezredes

1942. 03. 30. ezredes

1944. vezérőrnagy

Elhelyezései:

1922-24. Gáva („csendőrbiztos”, „szárnyparancsnok” – l. az alább említett dokumentumokban)

1925-26. feladata a Csongrád szárnyparancsnokság feloszlata

1927. Pécs IV. csendőrkerület, 9. szárny, Kaposvár, szárnyparancsnok helyettes

1928. Miskolc VII. csendőrkerület, Heves szárny, szárnyparancsnok (*Az Egri Népijság* 1928. szept. 11-én közöl egy hírt a hevesmegyei csendőrség köréből: “A hevesi szárnyparancsnokság megszűnt. Milvius Attila csendőrszázados szárnyparancsnokot Budapestre helyezték át”).

1929-38. Budapest, Nyomozó osztály

I. alosztály parancsnoka (1929)

Nyomozó osztály parancsnokságának sajtóelőadója (1930-33)

Nyomozó osztály parancsnokságának hírközponti vezetője (1934-36)

Nyomozó osztály parancsnoksága parancsnok helyettese (1936-38)

1939-40. Pécs IV. csendőrkerület, Pécs osztály, osztályparancsnok

1941-43. m. kir. csendőr tisztitanfolyamok parancsnoksága

Tanár (1941)

Parancsnok (1942-43)

1944. Budapest I. csendőrkerület törzstiszt

(Bővebben lásd Szakály: *Akik a magyar királyi csendőrséget 1919 és 1945 között vezették*, Budapest, 1913, Magyar Napló. 176. oldal)

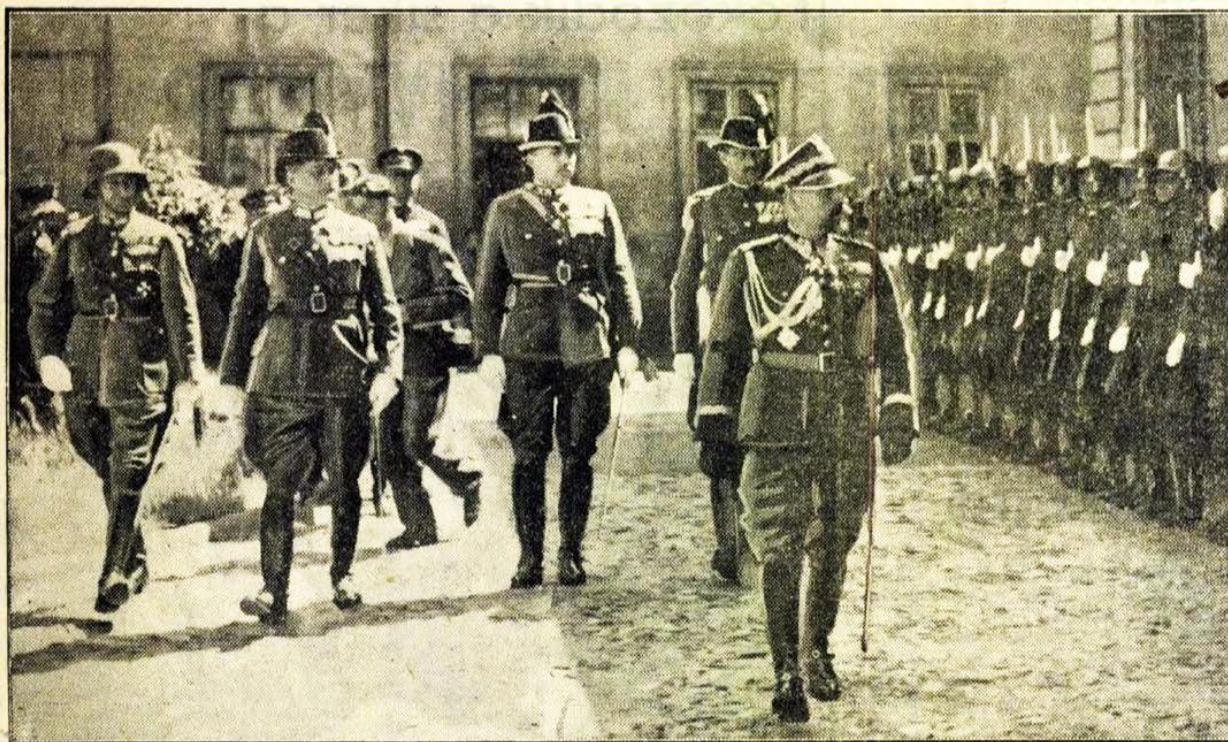

*Lovascsendőr járőr az Alföldön,
Alsódabasi őr.
(Olchváry-Milvius Attila alez.)*

1936-ban vitéz RIDEGH Rajmond csendőr őrnaggyal *Bűnügyi Nyomozástan* címen kétkötetes könyvet írt a testület számára (a 650 oldalas I. kötet a honlap könyvtárában a „Bibliográfia és digitalizált könyvek archívuma” címszó alatt olvasható. A II. kötetéről tudunk szerint nem maradt fenn példány a csendőrkönyvek kommunizmus általi pusztítása miatt). A rendőrök oktatására szolgáló anyag kifejlesztésével 1944 után megbízott személyek elmondása szerint a tankönyvet nagymértékben felhasználták a nyomozó munkában résztvevők oktatására. Így a könyv még a Magyar Királyi Csendőrség feloszlata után is hosszú ideig használatos maradt (PARÁDI: *A magyar királyi csendőrség*. Budapest, 2012, SZBMRTT-MKCsBK. 112. o.)

Szerkesztésében készült 1941-ben a *Csendőrségi Lapok*-ban közölt cikkekből összeállított *Bűnügyi apróságok* c. két kötet is, melyek a *Csendőrségi Lapok könyvtára* sorozat 9. és 10. tagjaként jelentek meg (a honlap könyvtárában ezek is olvashatók).

1936. szeptember 22-én a lengyel államrendőrség főparancsnoka és vezérkara Budapestre érkezett. A lengyel rendőrség vezetőit ünnepélyesen fogadta a keleti pályaudvaron a rendőrfőkapitány mellett Szütsy Imre csendőrezredes, v. Száray Ferenc csendőralezredes és Olchváry Milvius Attila csendőrőrnagy (*Magyar Országos Tudósító*, -MOT- 1936). 1937-ben pedig egy küldöttséggel Lengyelországba utazott az ottani csendőrség tanulmányozására és 1938-ban része volt a Varsóba látogató Magyar Királyi Csendőrség küldöttségének.

A MAGYAR CSENDŐRSÉG KÜLDÖTTSEGE MEGERKEZETT VARSÓBA. A képen a csendőr küldöttség tagjai ellépnek a fogadásukra kivezényelt diszszázad előtt, balról Olchváry Milvius Attila alezredes, középen Hódossy Pál őrnagy, jobbról Mohácsy Lajos százados, elől Zamorski tábornok, a lengyel rendőrség főnöke

(Az *Est* (egy 1910-ben Budapesten létrehozott napilap) 1938. június 11-i száma, 12. oldal.)

A MOT közlése szerint Olchváry-Milvius csendőralezredes 1938. március 30-án a Büntetőjogi Továbbképző Tanfolyamon előadást tartott "A csendőrség nyomozó szolgálatának korszerűsítése" címmel. "Kifejtette azokat az okokat, amelyek a reformokat szükségessé tették. Rámutatott többek között a bűnözés számbeli emelkedésére és minőségi fejlődésére, mint olyan tényezőkre, melyek a csendőrségi nyomozószolgálatnak főleg a kriminalisztikai teljesítmények terén való korszerűvé tételét kívánták meg. Az előadó ezután ismertette az 1930 évben felállított nyomozó alakulatokat, ezeknek szervezetét, kiképzését, modern intézményeit és felszerelését is. Azután kifejtette, hogy a nyomozó alakulatok a csendőrségi nyomozásokat olyan színvonalra emelték, amely a modern bűnözés minden megnyilvánulásával sikeresen veheti fel a harcot."

Dr. Gyarmathy Zsigmond megyei levéltár igazgató 1990-ben két részletben közreadta Olchváry Pál naplóját, "A dzsenti főszolgabíró (1922-1938)" címen, amely Nyíregyházán a "Szabolcs-Szatmár megyei levéltár közleményei" kiadásában jelent meg. Olchváry Pál gávai főszolgabíró naplója több ízben említi Milvius Attiláékát, akikkel jó kapcsolatot tartott fenn attól kezdve, hogy Milvius Attilát 1922-ben kinevezték a falu csendőrbiztosává. Erről Eőry Gabriella számol be, aki tanulmányt írt Olchváry Pál főszolgabíró naplójáról: "Főszolgabírói mulatságok, Társasági élet és szórakozás Olchváry Pál naplójában" címmel. (Aetas 23. évf. 2008. 3. szám, 71. oldal)

"Gáván Gyogyón kívül mindössze Milvius Attilához és annak feleségéhez fűzte élelem kapcsolat a főszolgabírót. Milviust 1922-ben nevezték ki a falu csendőrbiztosává; bő egy évet töltött a faluban. Olchváry ez idő alatt számtalanszor volt náluk kártyázni, vacsorán és töltötte ott az ünnepek egy-egy napját (húsvét, karácsony) és a szilvesztert is. »Milviusék és Gyogyó az állandó társaságom.« - írja Olchváry 1923. április 6-án. Ennek ellenére saját házába csak néhány alkalommal hívta meg őket."

Olchváry naplójában többször szerepel neve, mivel Milviusék elköltözése után is leveleztek és tartották a kapcsolatot. 1928-as naplóbejegyzés: "Attila érdekesen ecsetelte a nyár folyamán Kenderesen a Kormányzó mellett töltött szolgálatot. Írt a kis Ilonka is, vártak az ünnepekre". 1931. március 8-án írja: Vasárnap délelőtt felkerestem Milvius Attiláékát, ott találtam Világossy Gáspárt, ott marasztottak ebédre... Nagyon, de nagyon szívesen láttak, a kis Éva már nem is emlékezett Gávára. Milvius igen szép karrier elé néz, csendőrszázados, tanár és külföldre is kiküldték"

1933. január 12-én írja: "Este megérkezett Milvius Attila, jelezte, hogy nevét meg kell magyarosítani; az Olchváry-Milvius nevet óhajtja örökbefogadás útján. Kérését teljesítettem, miután örökségre nem tart igényt." A hivatalos névváltoztatást a *Pesti Hírlap* 1933. szeptember 21-én jelenti: "Névváltozás a csendőrségnél. Milvius Attila százados a csendőrségi hírközpont vezetőjének a neve örökbefogadás folytán Olchváry-Milvius Attilára változott." Dr. Gyarmathy megjegyzi ezzel kapcsolatban: „A járási csendőrpáncsnok Milvius Attila később Olchváry mostohafia lett, mivel Milvius kérésére örökösödési igény nélkül nevére vette (adoptálta). A helyi intelligencia sorában egyik legközelebbi embere volt, akinek a sorsát mindvégig figyelemmel kísérte, büszke volt kinevezéseire, kitüntetéseire, számon tartotta a csendőrségi kézikönyvet, melyet Milvius írt." A névváltozásról Olchváry István vezérkari ezredes, Olchváry Pálnak egy távolabbi unokatestvére is beszámol: "Pali bátyám még gávai főszolgabíró korában adoptálta a Gáván volt csendőrszárnyparancsnok, Milvius Attilát, de úgy, hogy az a Milvius nevet is megtartotta az Olchváry név mellett. Pali bátyám mondta, hogy az így adoptáltak nem számítanak a család tagjainak". Még egy kedves naplóbejegyzés 1935. szept. 6-án: "Olchváry-Milvius Attila fogadott fiam csendőrőrnagy látogatott meg. Kedves ember, kivittem a Sóstóra."

Dr. Gyarmathy Zsigmond levéltárigazgató, Olchváry Pál naplójának kiadója, a nyolcvanas években a naplóval kapcsolatban került levelezésbe a New Brunswick, New Jerseyben (USA) élő Olchváry István vezérkari ezredessel. Ebből a levelezésből derült fény Olchváry-Milvius orosz fronton tett emberséges és hazafias cselekedetére, ami szerint a munkaszolgálatosok ellátásával kapcsolatos visszaéléseket saját hatáskörében igyekezett megszüntetni. Olchváry István vezérkari ezredes 1943 május elejétől szeptember közepéig Kiebben, az akkori magyar Megszálló Erő Parancsnokság anyagi osztályvezetője volt. Ezt írja 1986. március 11-én Dr. Gyarmathynak: “Ezt az Olchváry-Milvius Attilát valamikor 1943 júniusában Kiebbe rendelték azzal a feladattal, hogy az ott gyűjtött zsidó munkaszolgálatos erőknél a magyar földre való szállításuk rendes elintézését ellenőrizze. Akkor Attila csendőrezredes volt. Nekem igen jó volt, nem kellett nekem arra külön közeget beállítanom. Ezt a feladatot igen lelkiismeretesen látta el. Pontosan ellenőrizte, hogy meg van-e a kívánt élelmiszer, egyéb szükséges anyag. Az egyik hazaszállításra került csoport tagjainak ez a pontosság annyira tetszett, hogy mielőtt a vonat indult volna, Attilát a vállukra emelték, úgy éljenezték. Ezért aztán valamikor novemberben Attila ellen hadbírói eljárást indítottak. Engem is kihallgatott egy hadbíró. Csak annyit mondtam, hogy aki ezt hadbírói eljárásra való ténynek tartja, az marha. A hadbíró tiltakozott, hogy ezt nem írhatja. Erősködtem, leírta és azt írtam alá. Nem is lett hadbírói eljárás; úgy látszott, hogy valaki nem kívánt marhának lenni.”

A háború után feleségével és a leányával Németországba került (majd az 1950-es évek elején kivándorolt Kanadába, Montreálba).

Külföldre szakadva sem maradt tétlen, úgy harcolt a magyar csendőrség jó hírnevéért, ahogy tudott: ésszel és tollal. Többek között Dr. Ballóval együtt “[Memorandum](#)”-ot készített az amerikaiak részére, hogy tisztázza a csendőrséget és lehetővé tegye a csendőrök kivándorlását az USA-ba. Erről Dr. csíkszentimrei Balló István őrnagy “[Tervek, tervezetek, testamentum](#)” című írásában számol be (BL 1980. október):

“A következő év, azaz 1950 április elején kaptam néhai Olchváry-Milvius Attila vezérőrnagy úr üzenetét, hogy nagyon fontos csendőr ügyben azonnal keressem fel. Mint a vörög. úr írta »Régi tiszteletreméltó otthon cégünk van a legsúlyosabban érintve. Nagyon, nagyon fontos ügyről van szó és biztosan számítok Reád.« Lehetőleg sürgősen válaszolni kellett egy amerikai megbízott által a vörög. úrnak átadott kérdő pontokra. Mint a megbízott Mr. Jacobs (állítólag őrnagy) mondotta, a válasz döntő fontosságú a csendőrök kivándorlása szempontjából. Az ügy szigorúan bizalmas volt.

Nagyon nagy nehézségek előtt állottunk, mivel a kérdések úgy szervezeti, mint személyi vonatkozásban visszamentek egészen a testület alapításáig. Időrendi sorrendben névszerint kívánták a honvédelmi miniszterek, felügyelők, a H.M. és B.M osztályvezetők felsorolását, továbbá részletesen a csendőrség szolgálatának ismertetését. Különös súlyt helyeztek a csendőrségnek a két világháború közötti működésére, továbbá részletkérdésekben is érdeklődtek testületünknek a II. világháború alatti tevékenységéről. Ilyen részletkérdések voltak pl. A csendőrség szerepe az állítólagos 1944. VII. 6-ra tervezett puccsal, az október 15-iki eseményekkel, a ghettókkal és a zsidó deportálásokkal kapcsolatban. Szerencsére a kihozott 20. osztálybeli iratok között volt jó néhány, amit kiválóan fel tudtunk használni. Azonkívül megtudtam, hogy Nagy József csendőr bajtársamnál egy egész háborús évfolyam »*Csendőrségi Lapok*« van bekötve. Bajtársam ezt készségesen kölcsönözte és ez is nagyon nagy segítséget jelentett a memorandum összeállításánál.

Közben értesültünk, hogy a tiltó rendelkezés következtében Würzburg-i kikérdezés után két csendőrtől a regisztrálást visszavonták.

Május végéig elkészültünk magyarul az összeállítással. Ezt a vörgegy úr átfordította németre és a veje németből angolra. Ezt az angol fordítást adtuk át Mr. Jacobsnak. Mindkettőnknek aláírásunkkal (név és rendfokozat), továbbá tisztii becsületszavunkkal kellett megerősíteni, hogy amit írtunk, az a tiszta valóság.

Június első napjaiban újabb levelet kaptam a vörgegy úrtól. Halaszthatatlan ügyben azonnal keressem fel. A memorandummal kapcsolatban további részlet és aktuális kérdésekre kellett választ adni. Ez is megtörtént. A memorandum sorsáról többet nem hallottunk.”

A “[Memorandum](#)” magyar nyelvű változata – visszafordítás német nyelvből – a [Bajtársi Levél](#) XXXI. évf. 2. sz. 1978. októberi számában a 23-30 oldalon olvasható (mivel az eredeti magyar nem maradt fenn – lásd a [német nyelvű](#) Memorandum-mal együtt a honlap könyvtárában az Írások Archívumában is). Lényeges volt, hogy a memorandum nagyon pontos adatokat tartalmazzon (hiszen mindent leellenőrizhettek), mert ettől függött a csendőrök, vitézek és leventék kivándorlási lehetősége az USA-ba. Ugyanis 1949-ben az amerikai hatóságok kiadtak egy tiltó rendelkezést mely a magyar katonaviseltekre, csendőrökre, vitézekre, leventékre és a magasabb állású köztisztviselőkre vonatkozott. A köztisztviselők és katonaviseltek kitiltását hamarosan feloldották, de a csendőrök, vitézek és leventék továbbra is a tiltó listán maradtak.

Úgy látszik a Memorandumnak meg volt a hatása, ugyanis 1951. VII. 28-án a müncheni Magyar Iroda kiadott egy körlevelet mely szerint “a csendőrök, leventék, vitézek stb. kivándorlására eddig fennállott tiltó rendelkezést hatályon kívül helyezték”.

Zaklatásoktól mentes kanadai életét nem sokáig élvezhette. A *Bajtársi Levél* 1954. novemberi száma (102. oldal) szomorú hírt közölt: “Olchvály-Milvius Attila vezérőrnagy úr nemcsak fényesen beírta nevét alkotásaival a Testület történetébe, hanem amikor kihullott kezünkől a fegyver, szívós kitartással és eredményesen küzdött igaztalanul sárbarántott becsületünkért. Aki daliás alakjára emlékezik, ma nem ismerne rá a kórágyon! A hosszas és igen súlyos betegség kimerítette erőforrásait, támogatásra van szükség! A magam részéről úgy határoztam, hogy ez év minden napján egy órát érte dolgozom. Kérlek Benneteket, hogy aki teheti, segítsen! (Cím...) Meleg bajtársi üdvözzel: Egy csendőr ezredes

Bízunk a magyar csendőr áldozatos segítő-készségében és reméljük, hogy a közlést tevő ezredes bajtársunk példája követésre talál. (Szerk.)”

Ám a segítő erőfeszítések ellenére fájdalmas gyász érte a csendőrközösséget 1954. november 11-én. A *Bajtársi Levél* 1954. decemberi számában (116. oldal) már a búcsú szavait kell olvassuk:

“OLCHVÁRY-MILVIUS ATTILA vörgegy úr hosszú és kínos szenvedés után 1954. nov. 10-én 7 órakor Montrealban elhunyt. Az első világháború után lépett a m. kir. csendőrség kötelékébe s a Testület korszerűsítésének, a nyomozó alakulatok szervezésének, szakfelszerelésének és központi intézményei kifejlesztésének egyik közismerten kiváló munkása volt. A második világháborúba való belekényszerítésünk után a hadrakelt sereg tábori rendészeti főnöke lett s ezen minőségében kényszerült visszavonulni Nyugatra, Németország területére. Az ott elszenvedett keserves hadifogság addig viruló egészségét is aláásta.

A fogságból kiszabadulva széleskörű ismereteivel és nyelvtudásával az amerikaiaknál igyekezett szóban és memorandumokban küzdeni a bűnös propaganda által ránk zúdított hazugságok ellen, az igazság, Hazánk és bajtársai érdekében.

Később Kanadába kivándorolva, kitűnő egyéniségével ott is példátlanul sok barátot szerzett és emelte magasra jelmondatos zászlónkat testi összeroppanásáig.

A súlyos kór ágynak döntötte s hat hétig tartott a szörnyű utolsó küzdelem, amikor szíve megszűnt működni és jött a tragikus hír, hogy mélyen hívő lelke megtért Teremtőjéhez.

November 13-án a montreali "Magyarok Nagyasszonya" római katolikus templomban megtartott gyászszertartás után a nemzeti lepellel letakart koporsót Bajtársak emelték vállukra és vitték örök nyugvóhelyére. Koporsóját a m. kir. csendőrségnek a montreali bajtársak által készített nemzeti szalagos babér-koszorúja, a HT és MHBK nemzeti szalagos virág-koszorúján kívül sok más koszorú és virág borította. Hosszú kocsisor kísérte a koporsót a Mount Royal temetőbe, hol a beszentelést követően egyik ezredes Bajtársunk gyönyörű búcsúszavai után ragyogó őszi napsütésben Nemzeti Imánk hangjaival adtuk át tetemét a közös Anyának.

Az örök világosság fényeskedjék Neki és hátramaradt hozzátartozóinak adjon a Mindenható mielőbb gyógyító balzsamot nagy fájdalmukra!"

We wish to announce with great grievous pain but with a consolations as to God's will, that

Attila Olchvály-Milvius
Major-General of the former royal Hungarian Army

proprietor of a numerous high decorations of heroism, a most loving husband, father, brother, uncle, brother-in-law and the most Enthusiastic Soldier,

on the morning of November 10, 1954, after a long suffering illness, quieting in God's will, have given back his soul to his creator.

The burial service will take place from the "Our Lady of Hungary" church (3555 Clark St.) at 11 o'clock a.m. on November 13, 1954.

There are mourning:

Mrs. Attila Olchvály-Milvius, nee Ilona Világossy — wife,	
Mrs. René Wolf, nee Éva Olchvály-Milvius — daughter,	René Wolf — son-in-law,
Jenő Milvius — brother,	Mrs. Jenő Milvius — sister-in-law,
Irén Milvius — niece,	Mrs. Ferenc Keresztes-Fischer — sister-in-law,
Géza Milvius — nephew,	Ferenc Keresztes-Fischer — brother-in-law,

and all the formerly comrades.

Address: 838 Wiseman Ave., Apt. 3, Montreal.

Leánya Éva valamikor 1950 előtt ment férjhez Wolf René-hez. 1972-ben ő is követte édesapját az örökkévalóságba. Halálhírét a *Bajtársi Levél* 1972. júliusi száma közli: “Wolfné, Olchváry-Milvius Éva 1972. július 11-én igen hosszú szenvedés után rákbetegségben Brockton, Mass. USA-ban 51 éves korában meghalt. Holttestét elhamvasztották, néhai tábornokunk: Olchváry Milvius Attila vörgy. leánya volt. Édesanyja és 14 éves Éva leánya, kis hasonmása, gyászolja.”

Felesége Világossy Ilona 1982-ben követte az örökkévalóságba: “özv. Olchváry-Milvius Attiláné sz. Világossy Ilona 1982. december 12-én hosszú betegeskedés után elhunyt (Brockton, Mass. USA). Gyászolja unokája Wolf Éva-Mária, húga vitéz Keresztes-Fischer Ferencné sz. Világossy Katalin, sógora ifj. v. Keresztes-Fischer Ferenc.” (*Bajtársi Levél*, 1983. 1. szám)